

„Zdaj je že vse dobro, da nam le ni pogorela hiša, temveč samo streha. Dobri sosedge so jo zopet postavili.“

„Mati, vedno vas bom ubogal!“

„Ne kriči tako, oče so te šli že včeraj iskat. Drugi dan po ognju so bili res strašno jezni; zdaj jih je pa jeza minila. Le žalost, kje si, jih je gnala, da so te šli iskat.“

Zvečer so se oče vrnili in so se silno začudili, da je Martin že doma.

„Ti malopridnež ti, le glej, da boš odslej boljši; v kakšno žalost si nas pripravil!“

Martin se je res poboljšal. Nikdar ga nisi videl brez dela; lenobo je sovražil na sebi in na drugih. Zdaj je umel, da je človek brez dela res vsega zmožen. Nova streha na hiši mu je bila v nauk, kolikorkrat se je ozrl nanjo.

Konstantin.

N a l a š č n e !

Spisal Vaclav Kosmak. Preložil Jožef Gruden.

Podolski gospod župnik je bil že v letih pa vrhutega še bolehen. Imel je navado, da je po obedu malo zadremal. Pa kadar je baš najslaje spal, kakor bi med lizal, so začeli vselej ti zloglasni pastirji pokati z bičem pod samim oknom, da je ves prestrašen poskočil kvišku. Krog župnišča je držala pot na občinski pašnik, kamor so gonili dečki konje in krave na pašo.

Kako si pomagam? je premišljeval gospod župnik. Če jim prepovem pokati — bodo vendar pokali — še nalašč. Že vem, kaj naredim!

Drugega dne je stopil gospod župnik zoper svojo staro navado po obedu med vrata ter je čakal, da priženó dečki na pašo. Kmalu je bilo slišati pokanje po vasi, bližalo se je, dokler niso prišli dečki do župnišča. Zagledajo gospoda župnika, se ustrašijo, denejo bič pod pazduho, se odkrivajo ter enoglasno kriče: — Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Gospod župnik pokimava v odgovor z belo glavo ter smeje se zakliče: — Počakajte!

Dečki zakriče: — Zakaj? ter se obrnejo zvedavo proti župnišču.

Raca na vodi, reče gospod župnik, kdo vas je naučil tako pokati? Kar sem živ, še nisem slišal takega pokanja. Kdor bo jutri najlepše pokal, dobi čepico hrušek.

Dečki se spogledajo, in vsak meni, da mora jutri dobiti hruške.

— Jakec, reče Brodarjev Francek, jutri me pa ne prekosiš!

— Oho! se pohvali Jakec. Jaz imam boljši bič. Boš videl!

— A jaz si svojega še posebno pripravam!

— Kako? vpraša Jakec.

— Ha, misliš, da ti povem? Pa si ga še ti, če znaš!

Vsak je le to mislil, kako bi druge prekosil. Komaj so zvečer prignali domov, brž so jeli plesti biče in jih mazali s kolomazom. Eden je priplel na koncu nekoliko ščetin, drugi žime, a Francek je skrivaj odstrigel košček materinega svilenega predpasnika, splel iz niti drobno vrvco ter jo privezal konec biča, da je bilo veselje.

Naslednjega dne je vsaki gnal živino z doma, kakor bi šel k izkušnji. Po vasi niso pokali, ko so pa prišli k župnišču, so začeli vsi naenkrat, ter pokali, kakor bi streljal z revolverjem. Gospod župnik jih je čakal, se smehljal, šel prav do plota ter poklical Francka: — No, Francek, danes si ti najlepše pokal, pojdi sem po hruške. Kdor bo jutri najbolj pokal, dobi zopet.

Francek je poskočil, kakor mlad kozliček, in kmalu je nesel v roki polno čepico hrušek.

Dečki so mu jih zavidali. Drug za drugim so se rinili k njemu: — Francek, daj meni eno!

— Ne dam! Zakaj pa ne znaš pokati?

— Le čaki, pa ti tudi jaz drugič ne dam.

— Kakor hočeš, saj te ne prosim.

Drugega dne so pokali dečki še bolj: tako, da je enkrat, dvakrat ali celo trikrat zaporedoma počilo. Gospod župnik je poklical zopet enega pastirčka, dal mu čepico hrušek in tretji dan zopet drugemu. Med dečke se je vrnila zavist. — Ko so včetrtič gnali na pašo, so pokali, da nikdar tega. Gospod župnik je stal med vrati, se smejal, a poklical ni nobenega dečka po hruške. Dečki so debelo gledali, da niso črhnili besedice, ker jih drug drugemu ni privoščil. Ko tudi peti dan gospod župnik ni hotel nobenemu pokloniti hrušek, je rekel Jakec, prišedši iz vasi: — Veste kaj? Ker nam gospod župnik noče nič več dati hrušek, pa mu ne bomo pokali.

— Nalašč ne! mu je pritegnil Brodarjev Francek. Naj si sam poka, če hoče. Škoda materinega predpasnika za bič.

Odsihdob so gonili dečki na pašo mimo župnišča tiho kakor duhovi, in gospod župnik ni bil iz popoldanskega spanja več zdramljen.

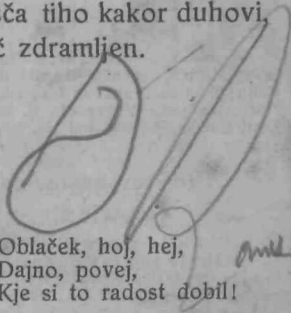
Oblaček.

Hoj, hej, hoj, hej,
Bratec, povej,
Kje si to radost dobil!

Pri viru sem stal,
Ki v dol je šumljal,
Ondi to radost sem pil.

Virček, hoj, hej,
Dajno, povej,
Kje si to radost dobil!

Oblaček je bël
Priplaval vesel,
Iz njega to radost sem pil.

Oblaček, hoj, hej,
Dajno, povej,
Kje si to radost dobil!

Na nebu sem bil,
Tam radost sem pil,
Dol sem na zemljo jo lil.

Aleksij Ivanov.

